

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobců: a) R. L. a b) R. A.**, zastoupeného zákonnou zástupkyní ad a), oba státní příslušníci Kazašské republiky, v České republice t. č. oba pobytem Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé Armády 1000, Kostelec nad Orlicí, oba zastoupeni JUDr. Dagmar Kláskovou, advokátkou se sídlem S. K. Neumanna 725, Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2008, č. j. OAM-493/LE-05-ZA07-2006, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 3. 2009, č. j. 32 Az 51/2008 – 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelů, JUDr. Dagmar Kláskové, advokátce se sídlem S. K. Neumanna 725, Hradec Králové, **s e p ř i z n á v á** odměna za poskytnutou právní službu ve výši 4712 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně a) (dále jen „stěžovatelka“) a žalobce b) (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadají v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 7. 11. 2008, č. j. OAM-493/LE-05-ZA07-2006, jímž jim nebyla dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č.

283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadli stěžovatelé shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodů obsažených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelé tvrdí, že správní orgán porušil v předchozím řízení ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a neopatřil si za účelem zjištění skutečného stavu věci nezbytné podklady potřebné pro rozhodnutí, a to hlavně ve vztahu k odůvodnění svého výroku o neudělení doplňkové ochrany. Stěžovatelé se domnívají, že správním orgánem a následně ani krajským soudem nebyly shromážděny potřebné podklady a dostatek informací vedoucích k závěru, že stěžovatelka nebyla v zemi původu pronásledována a v případě nuceného návratu, že ani jednomu ze stěžovatelů nehrozí nebezpečí vážné újmy a nejsou tudíž dány podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že rozhodnutí krajského soudu je nedostatečně odůvodněno, a to zejména ve vztahu k posouzení otázky, zda jsou u nich dány důvody pro udělení doplňkové ochrany.

Podle stěžovatelky bylo její pronásledování ze strany správního orgánu bagatelizováno, když tento uvedl, že měla „pouze“ dva kontakty s policií. Podstata pronásledování však není dána v počtu negativních kontaktů se státními orgány, nýbrž v jejich charakteru a intenzitě. Stěžovatelka přitom byla opakovaně ze strany státních orgánů ponižována a urážena z důvodu islámské víry a bylo jí vyhrožováno uvězněním partnera. Okolnost, že podle českého právního řádu není její partner považován za manžela ani jiného rodinného příslušníka, je pro posouzení toho, zda je u stěžovatelky dána obava z pronásledování v případě návratu, nerozhodná. V případě návratu bude ze strany kazašských orgánů na stěžovatele pohlíženo jako na rodinné příslušníky K. K. a oběma stěžovatelům hrozí pronásledování ze strany státních orgánů. V tomto směru nepostačí podle názoru stěžovatelů pouhé konstatování správního orgánu, že považuje azylový příběh stěžovatelky za nevěrohodný, s odkazem na drobné rozpory v její výpovědi, které správní orgán účelově použil v jejich neprospěch. Podle nich měl správní orgán v případě pochybností učinit další zjištění k ověření jejich tvrzení. Stěžovatelka dále namítá, že v předchozím řízení bylo postupováno nesprávně i v tom směru, kdy jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany nebyla posuzována ve vztahu k žádosti nezletilého S. K. (syna stěžovatelky a nevlastního bratra stěžovatele), jakož i ve vztahu k žádosti K. K., který je z hlediska českého právního řádu přítelem stěžovatelky a podle islámského práva jejím manželem. Podle stěžovatelky lze sice přisvědčit názoru krajského soudu, že tato není rodinným příslušníkem K. K., nesouhlasí však s tím, že ani případné udělení azylu této osobě by na její postavení nemělo vliv. Případné udělení azylu K. K. by totiž mělo přímý vliv na postavení nezletilého S. K. a prostřednictvím něho pak na samotné stěžovatele. Stěžovatelka zdůrazňuje, že pokud správní orgán a potažmo krajský soud mají možnost projednávat věc všech rodinných příslušníků společně, měly by tak činit v zájmu právní jistoty postavení jednotlivých žadatelů. Stěžovatelka rovněž namítá, že správní orgán nepostupoval správně, když při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nevycházel z aktuálních informací o zemi původu. Podklady, na které správní orgán v napadeném rozhodnutí odkazuje, jsou totiž datovány více jak jeden a půl roku před vydáním napadeného rozhodnutí a popisují stav v letech 2006 až 2007. Nejsou tedy relevantním podkladem pro zjištění aktuálního stavu v zemi původu stěžovatelů a následně k odůvodnění závěru, že stěžovatelům v případě návratu nehrozí vážná újma, která je důvodem pro uznání doplňkové ochrany. V doplnění kasační stížnosti ze dne 11. 6. 2009 předložili stěžovatelé písemné materiály, kterými se snažili prokázat skutečnost, že v případě návratu jim hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu náboženského vyznání a pronásledování partnera stěžovatelky, který je zároveň otcem stěžovatele. Na základě výše uvedeného stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatelů.

K tvrzení stěžovatelů týkajícímu se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ze strany správního orgánu, jakož i krajského soudu, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést následující:

Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti dle ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu - tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecnými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylicít, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 - 41, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Protože stěžovatelé svá tvrzení blíže nekonkretizovali, zejména v tom směru, o jaké podklady a informace by se v nyní posuzované věci mělo jednat, Nejvyšší správní soud se těmito jejich tvrzeními nezabýval, neboť se nejedná o stížní body.

I přesto a tedy nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud připomíná, že s otázkou zjišťování důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ze strany správního orgánu se již dostatečně vypořádal například ve svém rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 14/2003 - 66, či v rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 26/2003 - 57, www.nssoud.cz. Z výše citovaných rozhodnutí vyplývá, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany musí správní orgán umožnit žadateli o udělení mezinárodní ochrany sdělit všechny okolnosti, které považuje pro udělení mezinárodní ochrany za významné, avšak není jeho úkolem předsedřit důvody, pro které je mezinárodní ochrana, ať už ve formě azylu či doplňkové ochrany, obvykle poskytována. Povinností správního orgánu je tedy zjistit skutkový stav věci pouze v rozsahu právně relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz). Ostatně o určujícím charakteru tvrzení žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v průběhu správního řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 26. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz.

Stěžovatelé vyjádřili v obecné rovině v kasační stížnosti přesvědčení, že rozhodnutí krajského soudu je nedostatečně odůvodněno, a to zejména ve vztahu k posouzení otázky, zda jsou u nich dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Shora uvedené tvrzení je však spíše než stížní námitkou obecným vyjádřením nesouhlasu stěžovatelů se závěry krajského soudu. Takovýto nesouhlas s vlastním hodnocením krajského soudu však nemůže sám o sobě znamenat

nepřezkoumatelnost, příp. nezákonnost jeho rozhodnutí. V tomto ohledu proto zdejší soud toliko v obecné rovině poukazuje na to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že se krajský soud řádně vypořádal se všemi námitkami a důkazními prostředky předloženými stěžovatelkou, námitkám stěžovatelky nepřisvědčil a své závěry, včetně těch týkajících se neudělení doplňkové ochrany, skutkově a právně odůvodnil, a to dostatečným a srozumitelným způsobem (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS).

Stěžovatelka dále projevuje nesouhlas se závěry správního orgánu a krajského soudu a je přesvědčena, že její situace, tj. pronásledování ze strany státních orgánů pro její náboženské přesvědčení, měla být hodnocena jako pronásledování podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.

K tomu Nejvyšší správní soud předně připomíná závěry, ke kterým dospěl v rozsudku ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 – 46, www.nssoud.cz. V tomto rozhodnutí zdejší soud především konstatoval, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

Na pozadí výše uvedeného má proto Nejvyšší správní soud za to, že příkoří, na němž v daném případě založila stěžovatelka svoje vycestování ze země původu, tj. intenzivní tlak ze strany státních orgánů Kazašské republiky na registraci náboženské skupiny stěžovatelky v souladu se zákonnými požadavky země původu, nelze z hlediska jeho intenzity (závažnosti) považovat za dostatečné pro naplnění definice odůvodněného strachu z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, ve spojení s ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu. Ostatně k otázce zákonnosti požadavku na registraci náboženských skupin v Kazachstánu, který je v podmínkách této země odůvodněn především zájmem na ochraně bezpečnosti osob, a nelze jej proto považovat za výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), resp. za pronásledování z náboženských důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 - 68, www.nssoud.cz, shodně zmíněném v napadeném

rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí mimo jiné uvedl, že v případě, že se žadatel o mezinárodní ochranu tomuto požadavku nepodřídil, byl vystaven oprávněné pozornosti státních orgánů. A tak tomu bylo i v souzené věci, když se stěžovatelka opakovaně odmítala podrobit zákonnému požadavku na registraci náboženské skupiny, jejíž byla členem.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tvrzením stěžovatelky, že okolnost, že podle českého právního řádu není její partner považován za manžela ani jiného rodinného příslušníka, je pro posouzení toho, zda je u ní dána obava z pronásledování v případě návratu, nerozhodná. Zdejšímu soudu však není zřejmé, proč stěžovatelka tuto skutečnost zdůrazňuje, když z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu a krajského soudu je seznatelné, že tato otázka nebyla v předcházejícím řízení ve vztahu k posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany rozporována. Neudělení doplňkové ochrany bylo v rozhodnutí správního orgánu odůvodněno zejména tím, že stěžovatelkou uváděné důvody, tj. návštěvy příslušníků policie, nedosáhly takové míry a intenzity, aby bylo možné je podřadit pod důvody pro udělení doplňkové ochrany; správní orgán taktéž nepovažoval údajné reakce příslušníků bezpečnostních složek na způsob jejího oblékání za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, neboť podle jeho názoru nebyla žádná perzekuce v této souvislosti vystavena a reálnost nějakého postihu zcela vyvracely informace, které měl správní orgán k dispozici; možnost stěžovatelčina uvěznění pak správní orgán označil za pouhou neopodstatněnou domněnku, neboť z přiložených zpráv možnost podobného zásahu nevyplývala a stěžovatelka v této souvislosti ani žádné podklady nedoložila. Tyto závěry správního orgánu pak na základě žalobní námitky stěžovatelky, která nutno říci se pohybovala toliko v obecné rovině, potvrdil krajský soud v kasační stížnosti napadeném rozhodnutí s tím, že nebylo prokázáno, že by stěžovatelům v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Jmenované orgány tak nikterak nezohledňovaly odlišné právní posouzení stěžovatelkou přestřené otázky.

V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za potřebné zdůraznit, že významným hlediskem byla jak pro úvahy správního orgánu, tak pro závěry krajského soudu, též otázka nevyjasněných rozporů ve výpovědích stěžovatelky vážících se k azylově relevantním důvodům, a nikoliv k důvodům pro udělení doplňkové ochrany, jak se mylně domnívá stěžovatelka, způsobujících nevěrohodnost části výpovědi stěžovatelky.

I k této otázce se již dříve vyjádřil i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozhodnutí ze dne 11. 5. 2005, č. j. 3 Azs 246/2004 - 40, www.nssoud.cz, v němž vyslovil, že „*není v rozporu se zásadami správního řízení (§ 3 správního řádu) ani s konkrétními povinnostmi správního orgánu při zajišťování podkladů pro vydání rozhodnutí (např. § 32 odst. 1 správního řádu), jestliže správní orgán při zjišťování skutkového stavu neuzná či zpochybňuje některá tvrzení účastníka řízení, jež nelze*

jinak ověřit nebo jež lze ověřit jen s mimořádnými obtížemi, jestliže se jiná tvrzení účastníka, jež mají z hlediska předmětu řízení zásadní význam, ukázala být nepravdivá nebo zásadním způsobem vnitřně rozporná.“ Otázka věrohodnosti výpovědi žadatele byla v minulosti řešena také Vrchním soudem v Praze, když v rozhodnutí ze dne 29. 1. 2002, č. j. 5 A 746/2002 - 31, tento soud dospěl k závěru, že „pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o nichž žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu, a případné důkazy, jichž se na podporu svých tvrzení takový žadatel dovolává v rámci azylové procedury, mohou být ověřeny zpravidla toliko rámcově. ... Potřebnou věrohodnost sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost tvrzení opakovaně zjištěna a nasvědčuje tak tomu, že k odchodu z vlasti vedly žadatele skutečnosti jiné, než jím tvrzené.“

Z výše uvedeného je tedy patrné, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je základním a často jediným důkazním prostředkem, který žadatel o udělení mezinárodní ochrany může správnímu orgánu předložit, jeho vlastní výpověď o okolnostech, které jej vedly k odchodu ze země původu. Pokud má správní orgán pochybnosti o hodnověrnosti výpovědi žadatele, je nutno, aby žadateli byla dána možnost takto vzniklé rozpory vysvětlit a odstranit. Tato možnost byla stěžovatelce dána, ta však ani v doplňujícím pohovoru konaném dne 15. 2. 2007 neodstranila obsahové nepřesnosti, což však nemůže být kladeno k tíži správního orgánu, příp. krajského soudu, jak to činí stěžovatelka.

Stěžovatelka dále namítá, že v předchozím řízení bylo postupováno nesprávně i v tom směru, kdy jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany nebyla posuzována ve vztahu k žádosti nezletilého S. K. (syna stěžovatelky a nevlastního bratra stěžovatele), jakož i ve vztahu k žádosti K. K., který je z hlediska českého právního řádu přítelem stěžovatelky a podle islámského práva jejím manželem. Podle stěžovatelky lze sice přisvědčit názoru krajského soudu, že tato není rodinným příslušníkem K. K., nesouhlasí však s tím, že ani případné udělení azylu této osobě by na její postavení nemělo vliv. Případné udělení azylu K. K. by totiž mělo přímý vliv na postavení nezletilého S. K. a prostřednictvím něho pak na samotné stěžovatele. Stěžovatelka zdůrazňuje, že pokud správní orgán a potažmo krajský soud mají možnost projednávat věc všech rodinných příslušníků společně, měly by tak činit v zájmu právní jistoty postavení jednotlivých žadatelů.

Nejvyšší správní soud předně považuje za nezbytné s ohledem na skutkové okolnosti případu zdůraznit, že v dané věci se v případě vztahu stěžovatelky a K. K. jedná o tzv. polygamní manželství, neboť stěžovatelka je druhou manželkou K. K., se kterým má nezletilého syna S. K. Stěžovatel je potom synem stěžovatelky z jejího prvního manželství. Vzhledem ke skutečnosti, že současně s K. K. podala žádost o udělení mezinárodní ochrany jeho první manželka, která s ním pobývá na území České republiky, a jejich nezletilé děti, nemůže být stěžovatelka pro případ, že by

mu byl udělen azyl, s ohledem na ust. § 13 odst. 4 zákona o azylu, podle kterého v případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta, posuzovaná jako rodinný příslušník azylanta ve smyslu ust. § 13 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Shora citované ustanovení zákona o azylu, jež respektuje zákonem stanovenou koncepci nukleární rodiny (tj. úzké pojetí rodiny), v sobě zahrnuje opatření k vyloučení sloučení rodiny v případě polygamního manželství vyplývající z čl. 4 odst. 4 směrnice č. 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny. Uvedené opatření je tak odrazem ust. § 11 odst. 1 zákona 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů, které stanoví, že „manželství nemůže být uzavřeno se ženatým mužem nebo vdanou ženou ...“.

Zdejší soud si je vědom, jak již ostatně akcentoval ve svém rozsudku ze dne 21. 5. 2008, č. j. 3 Azs 24/2008 - 73, www.nssoud.cz, toho, že „*k žádostem nezletilých žadatelů o mezinárodní ochranu je třeba přistupovat vždy nanejvýš individuálně, neboť spektrum rodinných situací, které mohou nastat, je velmi pestré. Lze si jistě představit případy, kdy důvody udělení mezinárodní ochrany budou svědčit pouze jednomu z rodičů (např. v zemi původu politicky se profilujícímu), nikoli však již ostatním členům rodiny, nebo naopak pouze dítěti či dětem (např. pro odlišnou barvu pleti), nikoli však již některému z jejich rodičů. Zásadně však platí, že nezletilé děti sledují osud svých rodičů a pokud tedy rodičům reálně hrozí v zemi původu pronásledování, jsou v důsledku své osobní závislosti na nich ohroženy takovým pronásledováním (ať už přímo či nepřímo) také ony.*“ Nejvyšší správní soud však nedovodil, že by byl tento přístup v souzené věci neakceptován či dokonce porušen. Za výše předestřené situace postupoval správní orgán správně, když žádost o mezinárodní ochranu nezletilého syna stěžovatelky z jejího prvního manželství (stěžovatel) posuzoval společně se žádostí jeho matky, zatímco žádost nezletilého S. K., kterého v řízení o udělení mezinárodní ochrany zastupoval jeho otec K. K., posuzoval ve vazbě na jeho otce. Ostatně je třeba zdůraznit, že správní orgán neposuzoval žádosti těchto osob zcela izolovaně, když z rozhodnutí správního orgánu je patrné, že tento hodnotil výpovědi stěžovatelky, K. K. a jeho manželky ve vzájemných souvislostech a k jejich žádostem tak přistupoval komplexním způsobem.

Pokud stěžovatelka dále uvádí, že udělení azylu K. K. by mělo přímý vliv na postavení nezletilého S. K. a prostřednictvím něho pak na samotné stěžovatele, jsou tyto její úvahy pouhými spekulacemi, a to s ohledem na skutečnost, že udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu rodinnému příslušníku azylanta je podle výše citovaných ustanovení zákona o azylu možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany osobě, která je rodinným příslušníkem žadatele o udělení mezinárodní ochrany (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004 - 81, publikovaný pod č. 388/2004 Sb. NSS). Takovéto pravomocné rozhodnutí však, jak vyplývá z obsahu správního spisu, dosud vydáno nebylo.

K námitce stěžovatelů, že podklady, na které správní orgán v napadeném rozhodnutí odkazuje, jsou datovány více jak jeden a půl roku před vydáním napadeného rozhodnutí a nejsou tedy relevantním podkladem pro zjištění aktuálního stavu v zemi původu stěžovatelů, Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl, a to pro její novost (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS). Tento závěr potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 4 Azs 1/2004 - 68, www.nssoud.cz, dle kterého „*smyslem omezení stanoveného v ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., podle kterého ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží, je zamezit situaci, kdy by Nejvyšší správní soud rozhodoval o kvantitativně i kvalitativně bohatším návrhu stěžovatele, než o jakém mohl rozhodovat soud v předchozím řízení. Skutečnostmi, ke kterým zdejší soud nepřihlíží, je pak třeba rozumět možná pochybení správního orgánu při hodnocení jak skutkové podstaty, tak právních závěrů.*“

V doplnění kasační stížnosti ze dne 11. 6. 2009 předložili stěžovatelé písemné materiály, kterými se podle svých slov snažili prokázat, že jim v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu náboženského vyznání a pronásledování partnera stěžovatelky, který je zároveň otcem S. K., syna stěžovatelky. Nejvyšší správní soud však k těmto materiálům nepřihlédl, neboť ze stěžovateli popsaného obsahu předmětných materiálů vyplývá, že tyto popisují toliko obecnou situaci v Kazachstánu či se týkají výhradně osoby K. K., partnera stěžovatelky, a postrádají tak jakoukoliv vazbu na osobu stěžovatelky či stěžovatele a jimi tvrzenou hrozbu nebezpečí vážné újmy.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovatelům byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ust. § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce, a to v souladu s vyúčtováním ze dne 23. 7. 2009, částkou 2 x 1680 Kč za jeden úkon právní služby – písemné podání soudu týkající se věci samé [odměna za

jeden úkon pro jednu osobu původně ve výši 2100 Kč byla upravena podle ust. § 12 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), tzn. snížena o 20 % a činí tak 1680 Kč za jeden úkon pro jednu zastupovanou osobu], a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem 3960 Kč. S ohledem na skutečnost, že ustanovená zástupkyně zastupovala stěžovatele již v řízení o žalobě před krajským soudem a byla proto s věcí seznámena, neshledal zdejší soud důvod k přiznání odměny za převzetí věci v řízení o kasační stížnosti ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu (shodně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 1998, č. j. 35 Ca 75/98 - 18). Protože zástupkyně stěžovatelů je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen daň), byla k přiznané odměně připočtena i příslušná částka odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně vypočtená podle citovaného zákona činí 752 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 4712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu